

ligeoverfor Private eller ligeoverfor Staten. De Bestemmelser, som med dette Hensyn for Die vare foreslaaede i Regjeringens Udkast, ere bleyne forandrede i det andet Thing, og i Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger, gaae de væsentligste Bestemmelser, som handle herom, hvilke indeholdes i dets § 46, ud paa, at, naar et Amtsraad finder, „at et Sogneraad har foretaget ulovhjemlede Udgifter, eller nægtet at afholde Udgifter, som lovligt paa-hvile Communen, eller i andre Maader har overskredet sin Myndighed, kan Amtsraadet, i fornødent Fald ved Domstolene, gjøre personligt Ansvar gjældende mod dem af Sogneraadets Medlemmer, der have deeltaget i de paa-gjældende Beslutninger“. Forsaavidt denne Paragraph nu omhandler de Tilfælde, hvor et Sogneraad har foretaget ulovhjemlede Udgifter, eller hvor det har overskredet sin Myndighed, hvor det med andre Ord har foretaget noget Positivt, hvortil det ikke har været berettiget, skal jeg ikke gjøre nogen Indvending imod, at Paragraphens Bestemmelser muligt kunne være tilstrækkelige, naar de sammenholdes med den Bestemmelse, der findes i Lovforslagets § 30, hvilken den høitærede Indenrigsminister ved første Behandling gjorde opmærksom paa, og som gaaer ud paa, at Amtmanden kan suspendere en saadan ulovligt tagen Beslutning. Hvor Talen derimod er om, at et Sogneraad nægter at ville afholde Udgifter, som falde paa Communen, eller i andre Maader stiller sig saaledes, at det nægter at opfylde en Communen paa-hvilende Forpligtelse, der seer jeg ikke, at man kan berolige sig ved den Bestemmelse, der findes i § 46 om, at der i fornødent Fald ved Domstolene kan gjøres personligt Ansvar imod Sogneraadets Medlemmer; thi, naar det Offentlige eller Private have Noget at fordre hos en Commune, er det jo Vedkommendes Ret, at denne Forbring fyldestgøres af selve Communen, og man er ikke tjent med at blive henbilst til Sogneraadets Medlemmer og til disses personlige Ansvarpligt, da det jo kan være i høi Grad tvivlsomt, hvorvidt de ere solvente; og, selv uden Hensyn hertil, er det jo dog en Sag, som forekommer mig at være ligefrem, at man ikke, naar man har en Forbring paa Een, kan med Hensyn til denne henvise til en Anden. Jeg skal

stet ikke bøvle ved — thi det er jo Noget, der ligeoverfor det Hensyn, som jeg her har anført, forekommer mig at være ganske underordnet —, at der ogsaa gives mange Forpligtelser, der kunne paa-hvile en Commune, med Hensyn til hvilke det paa ingen Maade gaaer an, at det tillades vedkommende Sogneforstandere at udhale Opfyldelsen i saa lang Tid, som kan medgaae, inden en Proces, der maastee maa føres gennem flere Instanser, bliver bragt tilende. Jeg formener derfor, at det, naar man vil tage disse Forhold under Behandling i nærværende Lovforslag, er nødvendigt at give en fyldigere og mere udtømmende Regel end den i § 46 indeholdte, og at det turde være i sin Orden at udtale, at der skal forholde i saa Henseende, som jeg maa antage at det hidtil altid har været Reglen, nemlig at Regjeringen kan tilholde en Commune at opfylde, hvad der paa-ligger den. Jeg mener, at det er i sin Orden, at det i Lovforslaget udtales, at den Selvstændighed, som man vil give Communen, dog paa ingen Maade skal have den Betydning, at den skal formindste den Høihedsret, som Staten nu har ligeoverfor Communen, men at Regjeringens tvingende Magt ligeoverfor Communerne, forsaavidt angaaer Forpligtelser, som paa-hvile dem uadtil, maa forblive bestaaende uforandret. Regjeringens Udkast indeholdt en Bestemmelse om, at Amtsraadet skulde være bemyndiget til i saadanne Tilfælde, hvor et Sogneraad nægtede at opfylde sin Pligt, at paalægge Sogneraadets Medlemmer Tvangsmulcter. Det andet Thing har ikke fundet en saadan Bestemmelse tilraadelig, og den findes derfor ikke i Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger. Jeg har nu heller ikke troet, at det vilde være nødvendigt at give Amtsraadet en sliq Myndighed; jeg har troet, at det gjerne kunde forblive Indenrigsministeren forbeholdt at anvende det nævnte Tvangsmiddel, men jeg har tillige maattet formene, at det dog ikke lod sig gjøre at stille Sagen saaledes hen, som om det omhandlede Tvangsmiddel var det eneste, der kunde anvendes, og som om der ikke kunde skrives til andre Midler. Til en nærmere Angivelse af de andre Midler, der kunde være at anvende, har jeg ikke troet, at nærværende